

Երվանդ Նազարեթյան

Չքնաղ է այստեղ, և մարդիկ չկան

Չքնաղ է այստեղ, և մարդիկ չկան,

Վայելք է՝ սուզվել բնության գրկում,

Հրաշաակերտ է պատկերը այնքան,

Որ Աստծո փառքն է իր մեջ ընգրկում:

Իր սքանչությանբ խորն է ու պարզ,

Որ քամին ծառի վարսերն է շոյում,

Իբրև մի չքնաղ իրական երագ

Նուրբ գեղգեղանքը հոգի է թովում:

Եվ հավքը կտցին մի պուտ ջուր առած

Երկինք է նայում ու փառք է տալիս,

Ջույզի հետ ճախրում երկքնի մեջ բաց

Հատու սլանում ու պար է գալիս:

Ահա կաձանը նեղ ու ոլորուն

Ուղեկցում է ինձ լճի գով ափին,
Որտեղ ալիքը մեղմ ու շորորուն
Շոյում է ջրին նստած կարապին:
Այս սինֆոնիայից առնում եմ թևեր՝
Հոգով ձայնառու ու հաղորդակից
Ուր չկան մարդիկ ու չկան ձևեր՝
Հեռու բոլորից ու ամեն ինչից: